

Arrest

nr. 340 010 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 november 2025.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 9 juli 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 15 april 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 14 april 2027. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat

geldig is tot 23 april 2029 (Bijkomende informatie, stuk 4, Aanvraag derde landen van Cedoca van 27 maart 2025). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. De volgende maatregelen werden bijgevolg getroffen:

“Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Uw advocaat en u gaven bij aanvang van het gehoor aan dat u problemen heeft met uw nek en rug (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 4 mei 2025 p2, hierna genoemd CGVS p2). Daarom is het niet comfortabel voor u om lange tijd te zitten (CGVS p2). U heeft ook een nekband bij om aan te doen als u last heeft (CGVS p2). De ‘protection officer’ wees u erop dat u kon rechtstaan, de nekband aandoen of om een pauze vragen, wanneer u dat nodig achtte (CGVS p2). Even later deed u ook effectief uw nekband aan (CGVS p4). U werd er opnieuw op gewezen dat het geen probleem is als u rechtstaat (CGVS p4). Na een tijdje ging u ook rechtstaan tegen de pijn (CGVS p15).

Uit de lezing van de notities van zowel de vragenlijst van het CGVS afgenomen tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie “Vragenlijst CGVS” d.d. 23 januari 2025) als van het persoonlijk onderhoud d.d. 4 mei 2025 blijkt dat u, alvorens het onderhoud werd beëindigd, in staat was om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Tevens gaf u aan dat u alle vluchtredenen had kunnen bespreken (CGVS p19).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent te kampen met ernstige psychologische problemen, lijkt dat uit het door verzoeker bijgebrachte psychologische attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het gehoor bij het CGVS te volbrengen of om zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Het attest maakt gewag van mentale uitputting vanwege diverse traumatische ervaringen, een gevoel van dwaling, angst, hulpeloosheid, oncontroleerbare gedachten, sociale terugtrekking en concentratieproblemen (Enveloppe documenten, stuk 7). Nergens wordt echter gesteld dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie heeft. Het attest duidt verder niet concreet welke impact de beschreven psychologische problemen zouden hebben op een deelname aan onderhavige procedure. Uit het voormelde attest kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid of ontvankelijkheid te beoordelen. Verzoeker heeft verder op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychische stoornissen niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch omwille van enige andere reden (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden”, stuk 7).

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker stelde ook expliciet geen nood te hebben aan verdere psychologische opvolging (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7).

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat er geen voldoende rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden zijn hoofde.

3. Verder hekelt verzoeker dat het persoonlijk onderhoud in het Engels is verlopen en geen kopie van de notities in het Engels heeft ontvangen. Verzoeker stelt de vraag naar de bevoegdheid en competentie van de protection officer om verzoeker te horen. Verzoeker verwijt de protection officer dat die zich niet heeft voorgesteld als iemand van “buiten het CGVS”. Verzoeker uit twijfels bij het gebruik van een geautomatiseerd vertaalsysteem, met name “eTranslation”.

Deze geheel ongefundeerde verwijten worden op pertinente wijze weerlegd in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal:

“2.1.1 Verweerder stelt vast dat verzoeker de feiten geheel verkeerd voorstelt in zijn verzoekschrift. Verweerder antwoordt dat het persoonlijk onderhoud in casu werd afgenomen door een dossierbehandelaar die werkzaam is op het CGVS, de notities in het Nederlands werden opgesteld en er in casu aldus geen sprake is van notities in het Engels. Er is dus evenmin sprake van een vertaling via een vertaaltool, gezien de notities van het persoonlijk onderhoud in het Nederlands werden opgesteld door de dossierbehandelaar werkzaam bij het CGVS. Verder stelt verweerder vast dat er geen enkele opmerking tijdens het persoonlijk onderhoud door verzoekers aanwezige advocaat werd gemaakt op de taal of het verloop van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud (NPO), p.19-20). Het betoog van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag en is niet dienstig.

2.1.2 Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het dossier bevinden, zijn opgesteld in de proceduretaal. Ook de beslissing is opgesteld in de proceduretaal. Artikel 51/4 stelt niet dat de ambtenaar en de tolk gebruik moeten maken van de proceduretaal tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal, dan de proceduretaal, meer bepaald in het Engels, wordt afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee (RvV 182 657 van 22 februari 2017).

2.1.3 Waar verzoeker de competenties van de dossierbehandelaar in vraag stelt, antwoordt verzoeker dat dit geenszins in concreto blijkt uit het administratieve dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud. In tegendeel, uit de notities blijkt uitdrukkelijk dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoekers fysieke toestand, met name zijn nek- en rugproblemen (NPO, p.2). Verzoeker reikt geen concrete elementen of argumenten aan om deze, nochtans ernstige, aantijgingen dat de dossierbehandelaar onpartijdigheid en in strijd met de geheimhouding zou hebben gehandeld, te onderbouwen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming zou zijn behandeld.”

Het verweer van de commissaris-generaal vindt steun in het administratief dossier en wordt integraal bijgetreden door de Raad. Verzoekers betoog op dit punt is niet ernstig.

4. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn

bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

5. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met de andere bronnen aangereikt door de partijen, zoals informatie van UNHCR, het CERD-rapport van december 2024, Swissinfo en Artsen Zonder Grenzen, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een bijna dertigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen en neergelegde attesten kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

In de bestreden beslissing wordt hierover terdege uiteengezet:

“Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand in België, merkt u het volgende op. U stelt nek- en rugproblemen te hebben; u heeft een hernia (CGVS p6). Deze problemen begonnen eind 2019 in Turkije (CGVS p6). U nam er in Turkije enkel pijnstillers voor en moest rusten en niet zo veel werken (CGVS p6). In België had u al 37 sessies kinesitherapie (CGVS p6). De dokters adviseerden u om geen manuele arbeid te verrichten; bij fysiek werk zou de pijn terugkeren (CGVS p6). Kinesitherapie, sportoefeningen en massage zijn tijdelijk aangewezen, maar u heeft geen operatie nodig (CGVS p6). U neemt hier geen medicatie voor (CGVS p7). Ter staving hiervan legt u afsprakenbladen van de gevolgde kinesitherapie in België in de periode van 21 oktober 2024 tot 5 februari 2025 neer, alsook verslagen van radiologische onderzoeken van uw cervicale en lumbale wervelkolom d.d. 2 en 4 oktober 2024, met bespreking van de vaststellingen.

U heeft ook last van uw knie, als gevolg van het politiegeweld, zo geeft u aan (CGVS p6 en p19). Of die klachten werkelijk te wijten zijn aan politiegeweld, is niet aangetoond maar berust enkel op uw eigen verklaringen. Hoe dan ook, u kreeg hier pijnstillers voor (CGVS p19). U verklaart een huidandoening te hebben opgelopen door de slechte hygiëne in het Grieks opvangcentrum (CGVS p14). Ze gaven u enkel pijnstillers (CGVS p14). Ter staving hiervan dient u een verslag van een radiologisch onderzoek van uw rechterknie in d.d. 12 december 2024, met bespreking van de vaststellingen. Het handgeschreven attest door dokter L. d.d. 28 mei 2025 vermeldt pijn in de nek, onderrug en knieën, die het uitvoeren van zwaar werk belemmert.

Bij uw aankomst in België, vroeg u een psycholoog te zien (CGVS p7). U had enkele afspraken, voelde zich beter en stopte de therapie (CGVS p7). U heeft vandaag geen nood aan een psycholoog (CGVS p7). U stelt dat u af bent van de stress die u had (CGVS p19). Ter staving hiervan dient u een psychologisch attest door psychologe J. in d.d. 2 november 2024, met vermelding van mentale uitputting vanwege diverse traumatische ervaringen, een gevoel van dwaling, angst, hulpeloosheid, oncontroleerbare gedachten, sociale terugtrekking en concentratieproblemen

Verder heeft u ook prikkelbare darmen en last van constipatie bij stress (CGVS p7). U dient ter staving van uw toestand een verslag van een abdominale echografie door dr. M. d.d. 9 januari 2025, dat naast een fecale stase ter hoogte van de rechterhemicolon geen verdere afwijkingen vaststelt.

De voorgelegde medische rapporten geven echter geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de medische follow-up die aangewezen is. Het bevat geen aanwijzingen betreffende de voortzetting van een behandeling. Tot slot weet het CGVS bij gebrek aan een recent document niet of een eventuele behandeling nog steeds wordt voortgezet en of deze nog steeds geïndiceerd is. Hieruit volgt dat uw gezondheidstoestand en de stoornissen waaraan u lijdt, die niet anderszins zijn gekarakteriseerd en gedocumenteerd, niet voldoende zijn om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen, en derhalve een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen.

Rekening houdend met bovenstaande, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de pertinente bevindingen van de bestreden beslissing weerleggen. Er liggen evenmin nieuwe medische en/of psychologische attesten voor.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker stelt zelf nog over zijn ADET te beschikken (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker, dan wel tegen een nominale betaling, toegang kreeg tot niet-dringende medische diensten (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18).

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat hij op 15 april 2024 de vluchtelingenstatus verkreeg, en zijn reisdocument op 23 april 2024 verkreeg (Bijkomende informatie, stuk 4, Aanvraag derde landen). Verzoeker vertrok reeds op 6 september 2024 uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33). Verzoeker verbleef nog geen 5 maanden in Griekenland na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Uit een zulks kort verblijf kan geen werkelijk voornemen blijken tot het opbouwen van een duurzaam bestaan in Griekenland.

Nochtans wordt door de bestreden beslissing op pertinente wijze vastgesteld dat verzoeker een hoge mate van zelfredzaamheid vertoont en kan rekenen op financiële steun van zijn familie buiten Griekenland:

“Uit de elementen in het dossier blijkt dat u zelfredzaam bent. Zo heeft u in Turkije op meerdere plekken gewerkt en gewoond (CGVS p10-11). U verbleef er bijna 8 jaar (CGVS p10). U werkte er zo'n 4 jaar in het tillen van goederen en meer dan twee jaar als smid (CGVS p10-11). U verdiende hier in het zwart zo'n 300 dollar per maand mee, maar dat werd steeds minder (CGVS p11). U verbleef gedurende heel uw verblijf in Turkije in Konya, maar woonde wel op verschillende plekken, in gedeelde huizen, waar u ook huur betaalde (CGVS p11). Vanaf uw broer A. in Turkije aankwam in, 2017, woonden jullie de hele tijd samen (CGVS p12). In Griekenland heeft u op verschillende plekken gewerkt en gewoond, wat getuigt van uw zelfredzaamheid. Begin mei verliet u het opvangcentrum (CGVS p15). Na het ontvangen van uw documenten, bleef u nog 4 maanden in Griekenland (CGVS p18). U verbleef er in een huis in de regio rond Kylini, waar u €100 per maand betaalde (CGVS p15). U betaalde de huur eerst met het geld dat u verdiende door te werken, nadien moest u geld lenen van familie en vrienden (CGVS p16). U woonde er 4 maanden lang tot uw vertrek, samen met twee Syriërs, Pakistanen en Egyptenaren (CGVS p16). U zocht een andere woning, maar kon er geen vinden (CGVS p16).

Via kennissen, werkte u een tijdje in het zwart in de landbouw, op de velden van courgettes en suikerbieten (CGVS p14). U werkte telkens 4 of 5 uren per dag en verdiende €3 per uur (CGVS p15). In totaal werkte u anderhalve maand, maar telkens halve dagen (CGVS p15). U werd verplicht te werken omdat u geen geld had en dan geen eten kon kopen (CGVS p14-15).

Gezien uw medische situatie en verergerde rugklachten, moest u stoppen met het werk (CGVS p14-15). Zelfs als u wel legaal werk zou krijgen, zou u niet kunnen werken vanwege uw medische situatie (CGVS p15). U registreerde zich bij een werkkantoor in Athene, maar omdat u de taal niet sprak, belden ze u niet (CGVS p15). U stelt dat u geen geld had om de Griekse taal te leren (CGVS p16). De lessen kosten €150, maar u kon dat niet doen omwille van de situatie (CGVS p17). U moest werk vinden en ergens kunnen wonen (CGVS p17).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u kon rekenen op de financiële steun van uw familie. Zo leende u geld van uw tante en neef, om uw ticket naar België te bekostigen (CGVS p13). Ook voor het betalen van de huur van het gedeelde huis in Griekenland, leende u geld bij vrienden en familieleden (CGVS p16). Bovendien heeft u tweemaal €70 cash ontvangen van de Griekse overheid op vertoon van uw ausweis (CGVS p16).”

Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen teneinde legaal werk te vinden en op stabiele manier te voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Verzoeker beperkte zich tot welgeteld één keer naar een werkkantoor te gaan maar ondernam verder geen stappen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15). Wat verzoekers voorgehouden medische problemen betreffen, meer bepaald zijn rug- en nekklachten, verwijst de Raad naar de eerder gedane vaststellingen omtrent de kwetsbaarheid van verzoeker en benadrukt deze dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij kampt met een zodanig ernstige problematiek dat hij niet kan werken. Verzoeker was in Griekenland klaarblijkelijk ook in staat om arbeid te verrichten desondanks het feit dat de door hem aangehaalde medische problematiek reeds in Turkije ontstond (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6, 14-15). Zelfs indien verzoeker wordt gevolgd dat hij niet in staat is om zware manuele arbeid te verrichten, toont verzoeker niet aan dat hij geen gepast werk kan vinden in Griekenland indien hij daartoe de nodige stappen onderneemt. De Raad benadrukt hierbij dat er maar één attest neerligt

dat stelt dat verzoeker geen zware arbeid kan verrichten. Dit betreft een handgeschreven attest dat eenvoudigweg stelt dat verzoeker pijn heeft aan zijn rug- en nekvervelen en aan zijn knieën en derhalve niet in staat is om zwaar werk te verrichten (Documenten verzoeker, stuk 5, nr. 5). Men kan bezwaarlijk voorhouden dat dit een doorgedreven analyse betreft van verzoekers arbeidsgeschiktheid, daar verzoekers onvermogen tot werken klaarblijkelijk louter is gebaseerd op de verklaring dat hij pijn heeft. De overige door verzoeker neergelegde attesten zeggen niets over verzoekers capaciteit tot werken.

Dit ontbreken van ernstige pogingen om een leven op te bouwen, gepaard met het korte verblijf van verzoeker in Griekenland leidt tot de conclusie dat verzoeker geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Nochtans heeft verzoeker hiertoe duidelijk de capaciteiten, gelet op zijn niveau van zelfredzaamheid en het ontbreken van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde.

Waar verzoeker verklaart dat hij bij aankomst in Griekenland onderworpen werd aan slagen, belediging en vernedering door de Griekse autoriteiten (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13, 19), bemerkt de commissaris-generaal terdege dat deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming aan wiens status diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

8. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is.

9. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu

gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting en de aanvullende nota neergelegd ter zitting, brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 12 november 2025.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via de aanvullende nota heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij louter wordt verwezen naar het kwetsbaar profiel, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 november 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP